

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 lutego 2018 r. w sprawie z powództwa U. A. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 4310,30 zł, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4310,30 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1733 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwoty 214,86 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

[wyrok k.132]

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne, w oparciu o które wydał kwestionowany wyrok, a które w całości podziela i przyjmuje za własne Sąd II instancji jedynie z tym uzupełnieniem, że wartość pojazdu w dacie szkody w stanie nieuszkodzonym wynosiła 10900 zł (pisemna opinia biegłego sądowego k.83-90), a w stanie uszkodzonym – 4700 zł (okoliczność bezsporna).

[uzasadnienie k.251-260]

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w części uwzględniającej powództwo co do kwoty 4010 zł z zasądzonymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych, zarzucając naruszenie:

a) prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 § 1 k.c. przez ich błędne zastosowanie i dokonanie niewłaściwej wykładni poprzez przyjęcie, że roszczenie powódki o naprawienie szkody obejmuje koszty naprawy pojazdu marki R. nr rej. (...) w kwocie 10210,31 zł, podczas gdy roszczenie powódki o naprawienie szkody, ze względu na nieopłacalność przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia ubezpieczeniowego, winno ograniczać się do żądania kwoty stanowiącej różnicę między wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a wartością pojazdu po szkodzie,

b) przepisu postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, skutkujący dowolną jego oceną, co z kolei spowodowało sprzeczność pomiędzy istotnymi dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleniami Sądu, a rzeczywistą treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskutek błędnego przyjęcia, iż naprawa pojazdu marki R. nr rej. (...) za kwotę 10210,31 zł przywraca przedmiotowy pojazd do stanu sprzed szkody, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności sporządzona przez biegłego pisemna opinia uzupełniająca, powinny doprowadzić Sąd I instancji do przekonania, że naprawa pojazdu za kwotę 10210,31 zł nie przywraca uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody,

c) przepisu postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, skutkujący dowolną jego oceną, co z kolei spowodowało sprzeczność pomiędzy istotnymi dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleniami Sądu, a rzeczywistą treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez pominięcie w ocenie części opinii uzupełniającej biegłego w zakresie stanowiska biegłego co do kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, w którym biegły stwierdził, że „koszt takiej naprawy (przy użyciu części oryginalnych przyp. M.T.) wg cen z daty szkody wynosił 13693,05 zł. Koszt ten przekraczał wyliczoną w oparciu o system E. wartość pojazdu w kwocie 10900 zł” oraz w zakresie ekonomicznej zasadności podjęcia naprawy, gdzie biegły stwierdził „(...) nie odpowiem na pytanie, czy przeprowadzona naprawa pojazdu była uzasadniona w technologicznego punktu widzenia. Mogę jedynie stwierdzić, że naprawa była możliwa z technicznego punktu widzenia”.

W konkluzji strona apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 4010,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty oraz zasądzenie od powódki na rzecz

strony pozwanej zwrotu kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

[apelacja k.141-145]

W odpowiedzi na apelację, pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

[odpowiedź na apelację k.154-156]

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadzał się do sposobu rozliczenia szkody. Powódka twierdziła, że są to koszty poniesione w związku z naprawą samochodu uszkodzonego, natomiast strona pozwana wskazywała, że odszkodowanie powinno zostać wyliczone jako różnica między wartością tego pojazdu w stanie nieuszkodzonym i w stanie uszkodzonym w dacie szkody z uwagi na to, że uzasadnione koszty naprawy przewyższają wartość samochodu w stanie nieuszkodzonym.

Co do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast jeżeli, tak jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie - z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowo zgromadził i ocenił materiał dowodowy, jednakże wysnuł z niego nieprawidłowe wnioski.

Przepis art. 361 § 1 i 2 k.c. wprowadza zasadę pełnego odszkodowania. Pełniona przez odszkodowanie funkcja kompensacyjna oznacza, że odszkodowanie winno przywrócić w majątku uszkodzonego stan rzeczy poprzedzający zdarzenie szkodzące, nie mogąc jednocześnie wzbogacić uszkodzonego poprzez przewyższenie wysokości faktycznie poniesionej szkody. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (tak m. in. SN w uchwale siedmiu sędziów z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamienne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190), w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Jeśli zaś

ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodu (tak m. in. SN w postanowieniu w sprawie sygn. akt III CZP 85/11).

Należy również wskazać na ugruntowane orzecznictwo, zgodnie z którym obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza jej dokonać (tak m. in. SN w uchwale z 15.11.2001 r., III CZP 68/01, OSPIKA z 2002 r., nr 7-8, poz. 103 oraz wyroku z 7.08.2003 r., IV CKN 387/01, Lex nr 141410).

W orzecznictwie wskazuje się, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku (tak m. in. SN w postanowieniu z 12.01.2006r., III CZP 76/05, Legalis nr 81505). Jeżeli koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (tak m. in. SN w wyroku z 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC z 2003 r., nr 1, poz. 15).

W oparciu o wydaną w toku niniejszego procesu opinię biegłego sądowego Sąd Rejonowy ustalił, że wysokość uzasadnionych kosztów naprawy samochodu marki R. (...) nr rej. (...) po zdarzeniu z dnia 11 marca 2016 r. przy użyciu części oryginalnych z logo producenta wynosi 13693,05 zł.

Z opinii biegłego wynika również, że wartość przedmiotowego pojazdu w dacie szkody w stanie nieuszkodzonym wynosiła 10900 zł. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wyliczyła, że wartość przedmiotowego pojazdu w stanie uszkodzonym w dacie wypadku wynosiła 4700 zł, czego ani powódka, ani jej pełnomocnik nie kwestionowali.

Skoro uzasadnione koszty naprawy pojazdu przekraczają jego wartość w stanie nieuszkodzonym w dacie zdarzenia z dnia 11 marca 2016 r., to naprawę należy uznać za nieopłacalną. Prawidłowym zatem sposobem ustalenia wysokości należnego odszkodowania jest obliczenie różnicy między wartością przedmiotowego wypadku w stanie nieuszkodzonym (10900 zł) i w stanie uszkodzonym (4700 zł).

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że powódce należy się odszkodowanie w wysokości 62000 zł ((...) - 4700), którą to kwotę należało pomniejszyć o wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego 5900 zł. Powódce przysługuje zatem prawo do dalszego odszkodowania w wysokości 300 zł (6200 - 5900).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok.

Uwzględnienie zarzutów apelacyjnych, a co za tym idzie obniżenie zasądzonej kwoty z tytułu odszkodowania, skutkowało również zmianą orzeczenia o kosztach procesu, zarówno za pierwszą, jak i drugą instancję, o co wносиła strona apelująca.

O kosztach należnych stronie pozwanej za I instancję Sąd Okręgowy orzekł w pkt I.3 wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c. Ostatecznie powódka wygrała proces w 7 %, a zatem powódka jest zobowiązana do zwrotu na rzecz strony pozwanej kwoty 1489,32 zł. Na łączne koszty procesu po stronie powódki składają się: 216 zł – opłata od pozwu, 500 zł – wydatkowana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego, 1200 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa. Natomiast strona pozwana poniosła następujące koszty: 514,86 zł – wydatkowana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego, 1200 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa.

O kosztach należnych Skarbowi Państwa Sąd Okręgowy orzekł w pkt I.4 wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 300) w zw. z art. 100 k.p.c. W toku procesu tymczasowo z funduszy Skarbu Państwa zostało wypłacone wynagrodzenie biegłego w kwocie 214,85 zł.

O kosztach procesu należnych za postępowanie apelacyjne, Sąd Okręgowy orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 ust. 3 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.). Z uwagi na uwzględnienie apelacji w całości, Sąd Okręgowy zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 651 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (201 zł – opłata od apelacji i 450 zł – koszty zastępstwa procesowego).